

som det foreliggende vil i det hele bevirke en saadan Revolution i alle de Beregninger, som vi hidtil har baseret vort Arbejde paa, at man med Umulighed sikkert kan forudsige Følgerne af dets Gennemførelse. Vi skal derfor paa det kraftigste tilraade, at man gik bort fra den Tanke, der har søgt sit Udtryk i dette Lovforslag, og vendte tilbage til det efter vor Formening eneste rimelige og retfærdige, nemlig — om nødvendigt — en yderligere Beskatning af vore virkelige Indtægter“

„En Særbeskatning af vore virkelige Indtægter, der desuden efter vor Formening rammer langt retfærdigere, behøver ingen specielle Adskillelser i de forskellige Farter og, hvad der for os er langt det vigtigste, stiger og falder med Fragterne paa en saadan Maade, at der altid vil blive et retfærdigere Forhold imellem vore Indtægter og vore Skatter, saaledes som disse nu en Gang skal fastsættes.“

Vægten af disse meget sagkyndige Udtalelser, der ikke omhandler Størrelsen af Skibsfartens Bidrag, men kun Beregningsmaaden for dette, tør Mindretallet ikke underkende. Og da Bruttobeskatning i et saadant Tilfælde ogsaa i al Almindelighed synes meget uheldig, foreslaar Mindretallet ved nedenstaaende Ændringsforslag, at Nettoindtægten — som af Rederne ønsket — skal lægges til Grund for Fordelingen af det Bidrag, som Skibsfarten efter Lovforslaget skal udrede.

Mindretallet foreslaar Afgiften fastsat til 12½ pCt. af Nettoindtægten. Da man under de tidligere Forhandlinger er gaaet ud fra, at Lovforslagets Bestemmelser vilde medføre en Beskatning af Bruttoindtægten med gennemsnitlig 6 à 7 pCt., og da Nettoindtægten efter de for Udvalget foreliggende Oplysninger maa antages for Aaret 1915 at have udgjort henimod Halvdelen af Bruttoindtægten, og følgelig kan forventes for 1916, hvor Fragterne yderligere er steget, at ville overstige Halvdelen af Bruttoindtægten, kan der formentlig gaas ud fra, at Udbyttet af Skibsfartens Bidrag for 1916 ikke bliver meget forandret ved Mindretallets Forslag. Ganske vist kan Af-

giftsprocenten noget forhøjes efter Lovforslaget; men det ligger i Sagens Natur, at dette ikke kan gøres fra Dag til Dag efter Fragternes Stigning, medens Udbyttet ved Nettobeskatningen stiger automatisk med Fragterne. Endelig skal ogsaa bemærkes, at efter Mindretallets Forslag skal hele den i 1916 indsejlede Nettofortjeneste lægges til Grund for Beregningen af Bidraget, medens Lovforslagets Bruttobeskatning først „finder Anvendelse paa Fragtbeløb, der indvindes ved Rejse, paabegyndt efter Lovens Forelæggelse for Rigsdagen“, hvilken Bestemmelse — foruden at medføre, at den Bruttofragt, der er indsejlet før 17. Januar, ikke bliver afgiftspligtig — formentlig tillige vil medføre, at Lovforslagets Bruttobeskatning ikke kommer til fuld Anvendelse før ind i April Kvartal d. A.

Som allerede bemærket kan Mindretallet i Princippet tiltræde Lovforslagets Anvendelse af Skibsfarts-Bidraget. Man har dog troet mellem de Formaal, som Beløbet skal kunne anvendes til, ogsaa at burde medtage: „Udligning eller Formindskelse af det Tab, som Flæskeproducenterne lider ved den hjemlige Maksimalpris paa Flæsk, naar denne er mindre end den engelske Markedspris“. Vel finder man det naturligt og rigtigt, at der sikres Forbrugerne herhjemme Flæsk til forholdsvis rimelige Priser, men man kan ikke billige, at Byrden ved dette Formaalets Opnaaelse vedblivende alene skal bæres af Flæskeproducenterne, idet man ogsaa frygter for, at en Fortsættelse dermed skal øve en uheldig Indflydelse i Retning af Flæskeproduktionens Indskrænkning.

Heller ikke kan Mindretallet finde det rigtigt, at Indenrigsministeren efter Lovforslaget skal være bemyndiget til alene at træffe Bestemmelse om Anvendelsen af det ved Skibsfarts-Bidraget indkommende betydelige Beløb. Man har derfor foreslaaet, at saadan Bestemmelse kun skal kunne tages med begge Tings Finansudvalgs Billigelse.

Mindretallet har fundet det tilraadeligt at begrænse Lovens Varighed til Aaret 1916, dels fordi Nettoindtægten sikrest kan